

Marij van den Boom
**Zangeres
en actrice**

Ze is een podiummens, Marij van den Boom uit Megen. Schrijven doet ze twee dagen in de week. 'Ik ga dan wandelen langs de Maas. Als ik stil zit, stopt alle creativiteit.'

**'Ik zet mensen
graag op het
verkeerde been'**

‘Wat ik doe is wat ik wil’

jazz en lichte muziek.” En daar ligt toch haar hart. Hoewel. Als je haar vraagt wat ze nou precies is, zegt Marij van den Boom: “Ik ben toch vooral zangeres. Maar als ik ergens in het land op een podium sta, voel ik me ook actrice.”

Ze staat met twee producties op de planken: met ‘Liefde’ en met ‘Markante Meiden Maken Meer’. Hierin treedt ze op met twee andere vrouwen (Paulien Adriana en Marlies Somers), niet samen, maar ieder afzonderlijk met een eigen minivoorstelling. Marij zingt luisterliedjes, afgewisseld met vertellingen die soms tegen cabaret aanschuren. Ze zit ook nog met Nederlands cabaretkenner Kick van der Veer en tekstdichters Jan Boerstoel en Rob Chrispin in het theaterprogramma ‘Leer mij de mensen kennen’. Een poëzieprogramma waarin Marij tussen de gedichten door zingt. Haar cv vermeldt nog tal van ander theaterwerk, optredens in musicals, tv-series en commercials.

Een druk leventie. “Het lijkt veel, ja. Er is een tijd geweest dat ik alles aanpakte. Maar na de geboorte van mijn tweede zoon Tibbe wilde ik dat niet meer. Ik treed nu minder op in de Randstad. En ik sta nu met mijn nieuwe programma voor het eerst met mijn eigen naam op het podium.”

Ook al zou haar naamsbekendheid wat groter kunnen, de zalen zitten toch goed vol, zegt ze. Ik vind het ook wel goed zoals het nu gaat. Wat ik doe is wat ik wil. Ik heb graag dat mensen zitten, luisteren en kijken. Ik neem ze graag mee aan de hand van mijn liedjes. Ik wil de mensen raken.”

Eén dag in de week geeft ze thuis zangles aan particulieren. En sinds kort ook workshops muziektheater. “Ik wil mensen vooral leren om zichzelf te zijn. Ik hoor nogal eens van jonge meiden dat ze willen zingen zoals Anouk of Beyoncé. Dat komt door al die programma’s op tv. Als ze dat willen, moeten ze niet bij mij zijn. Ik leer ze dat ze moeten zingen zoals ze zelf zijn. Dat doe ik zelf ook, ik zing zoals ik zelf ben. Laatst hoorde ik van een vriendin dat ze een cd van mij in de auto had afgeluisterd. Het was net alsof bij me in de auto zat, zei ze. Dat vond ik mooi.”

Na haar opleiding in Hilversum heeft Marij van den Boom nog een aantal jaar in Amsterdam gewoond. Een paar maanden voordat haar oudste zoon Mika werd geboren, verhuisde ze naar Megen. “Ik ben best veel thuis. Twee dagen in de week werk ik aan liedjes. Maar ik ben een podiummens, schrijven komt op de tweede plaats. In de voorstelling ‘Puur’ zit al meer eigen werk dan in ‘Liefde’. De liedjes moeten persoonlijk zijn, ze moeten gaan over onderwerpen die mij aanspreken. Dingen uit mijn eigen leven, over kinderen, opvoeden, over kleine dingen in de natuur. Ik ben niet iemand die thuis achter het bureau zit te schrijven. Ik kan niet lang zitten, dan stopt alle creativiteit. Ik ga meestal wan-

Ze heeft al zóveel gedaan en toch kent Nederland haar nauwelijks. “Klopt, mijn naamsbekendheid mag wel wat beter”, zegt Marij van den Boom. “Niet dat ik wil dat iedereen me kent, maar het zou wel makkelijker zijn om mijn voorstellingen te verkopen. Tot voor kort werkte ik onder de vlag van allerlei producenten en theatergroepen. Pas sinds een paar jaar werk ik voor mezelf.”

We zitten in de knusse keuken van haar woning in Megen. Stadje aan de Maas, waar ze nu een jaar of acht met Tur woont. Geffense van geboorte, woonde jaren in Amsterdam. “Megen heeft iets werelds”, zegt ze terwijl ze koffie maakt. “Hier wonen mensen uit Groningen, Amsterdam, van alles.”

Veertig is ze nu. Op haar achtste stond ze voor het eerst op het podium in een avondvullend programma waarmee het laatste schooljaar van het Titus Brandsma Lyceum werd afgesloten. “Op die avond dacht ik: dit is het.”

Naar Amsterdam dus, de kleinkunstacademie. Voor een jong meisje dat ‘best heel nachter is’ een flinke stap vanuit het dorp Geffen. Wat heet, het was een cultuurschok, zegt ze. Maar ook al was dat misschien te voorzien, ze bleef er niet voor thuis en haar ouders hielden haar ook niet tegen. “Als je het niet probeert, zelden mijn ouders, dan weet je het nooit.”

Muziek en zang waren niet vreemd in huize Van den Boom. Vader Ton en moeder Ria zongen, en zingen nog steeds, bij de Osse Opera. “En ik heb zelf ook altijd gezongen toen ik jong was. In het kerkerok, bij een gitaarclubje. Ik ben met Peter van Kreeijl een bandje begonnen. Pyramide. Peter speelt nog steeds bij me.”

Marij wist wat ze wilde toen ze naar Amsterdam ging. Maar dat gaf niet voldoende basis om het te redden. “Op de kleinkunstacademie had je toen één opleiding, zang, dans en acteren. Ik wilde dat allemaal leren. Maar ik haalde de propedeuse helaas niet. Het was harde business en als je daar niet tegen kunt, dan red je het niet.”

Klinkt als het vroegtijdige einde van een nog niet begonnen theaterloopbaan. Maar Marij zette haar zoektocht naar een passende opleiding door. Ze verruilde Amsterdam voor Maastricht en ging naar het conservatorium. “Een echt klassiek conservatorium, maar ik ben niet zo van de klassieke kant. Ik had het prima naar mijn zin in Maastricht, ik woonde in hetzelfde pand als mijn broer en een vriendin van me, ik viel daar echt in een warm bad. Maar na een jaar ben ik toch naar Hilversum gegaan, de stad van de radio. Hilversum had een echte opleiding voor

Marij van den Boom

- Geboren in Geffen, 1 mei 1970. Woont in Megen met haar man Tur en haar kinderen Mika (8) en Tibbe (5).
- Opleiding: Kleinkunst Academie Amsterdam, Conservatorium Maastricht, Conservatorium Hilversum.
- Zangeres van lichte muziek en actrice. Speelde in de musicals West Side Story en My Fair Lady.
- Trad op in verschillende voorstellingen. Begon met Helena Svevka en pianiste Sonsoles Alonso het muzikale cabarettrio HMS, waarmee ze de tweede prijs haalde op het Amsterdams Kleinkunst Festival.
- Als actrice/zangeres gespeeld in een jazzvoorstelling in Moskou, Marokko, Frankrijk en Duitsland. Actrice/zangeres in Land van Ooit.
- Gespeeld bij Theater Rast Amsterdam in De terugkeer van Odysseus, bij het Amsterdams Muziektheater Collectief in Appels B.V. Gastrollen in GTS, Kees en Co en in Onderweg naar Morgen. ‘Hoofdrol’ in tv-commercials van Uncle Ben’s, Hero en Alvee.
- Staat in theater met solovoorstellingen Liefde en Puur.
- www.marijvandenboom.nl

delen langs de Maas hier bij Megen. Dan neem ik pen en papier mee of een dictafon. Ik repeteer ook het liefst terwijl ik aan het wandelen ben. Ik hoor mensen die me tegenkomen wel eens zeggen dat ik in mezelf aan het praten ben.”

Soms levert zo’n wandeling een prachtige tekst op. De Maas stroomt altijd door, het leven ook, bedacht ik me.” Een regel uit een liedje dat belood werd met een knipoog van prinses Máxima. ‘Thuis’ heet dat liedje, het staat inmiddels op cd en is door de gemeente geadopteerd als welkomsgeschenk voor nieuwe bewoners. “Vorig jaar kwam Máxima op bezoek in Oss. De gemeente vroeg me om een liedje op Oss te schrijven. Dat heb ik toen gezongen. Nee, ik heb niet met Máxima gesproken, ze knipoogde naar me. Ik vond het niet eens zo gemakkelijk. Ik wilde er geen tralialied van maken.”

‘Thuis’ is niet echt een ode aan Oss, maar meer een wandeling door Marij’s leven dat zich voor een deel in Oss afspeelde. Het heeft autobiografische kanten.

In 2001 behaalde Marij van den Boom met het cabarettro HMS de tweede prijs op het Amsterdams Kleinkunstfestival. In ‘Puur’ zitten momenten dat Marij iets van cabaret laat zien. Niet uitbundig, juist wat voorzichtig. In een recensie stond dat ze meer in haar mars heeft dan dat ze laat zien. Humor? “Ja, dat is heel belangrijk voor het evenwicht in een voorstelling maar het moet wel ergens over gaan. Ontroering past meer bij me. Ik ben een serieus mens. Heb niets met grapjes over bekende Nederlanders of politiek. Iemand afkraken zul je mij niet zien doen. Mensen op het verkeerde been zetten, zo maar ineens uit een andere hoek komen, dat ligt me meer.”

De lach is ook niet zo’n vast onderdeel van Marij’s theaterwerk. Misschien dat ze daarom nog nooit te zien is geweest op Theaterfestival Boulevard in Den Bosch, denkt ze. “Ik zou het wel graag willen, maar je kunt er moeilijk tussen komen. Net als bij De Wereld Draait Door, daar zou ik ook wel eens willen zingen.” Maar op Oerol heb je wel gespeeld? “Ja, dat vond ik prachtig. Voor het komend jaar sta ik er weer met een combinatie van mijn programma’s. Misschien moet ik mezelf nog meer bewijzen.”

tekst Wim Arts • foto’s Van Assenfeldt Fotografie